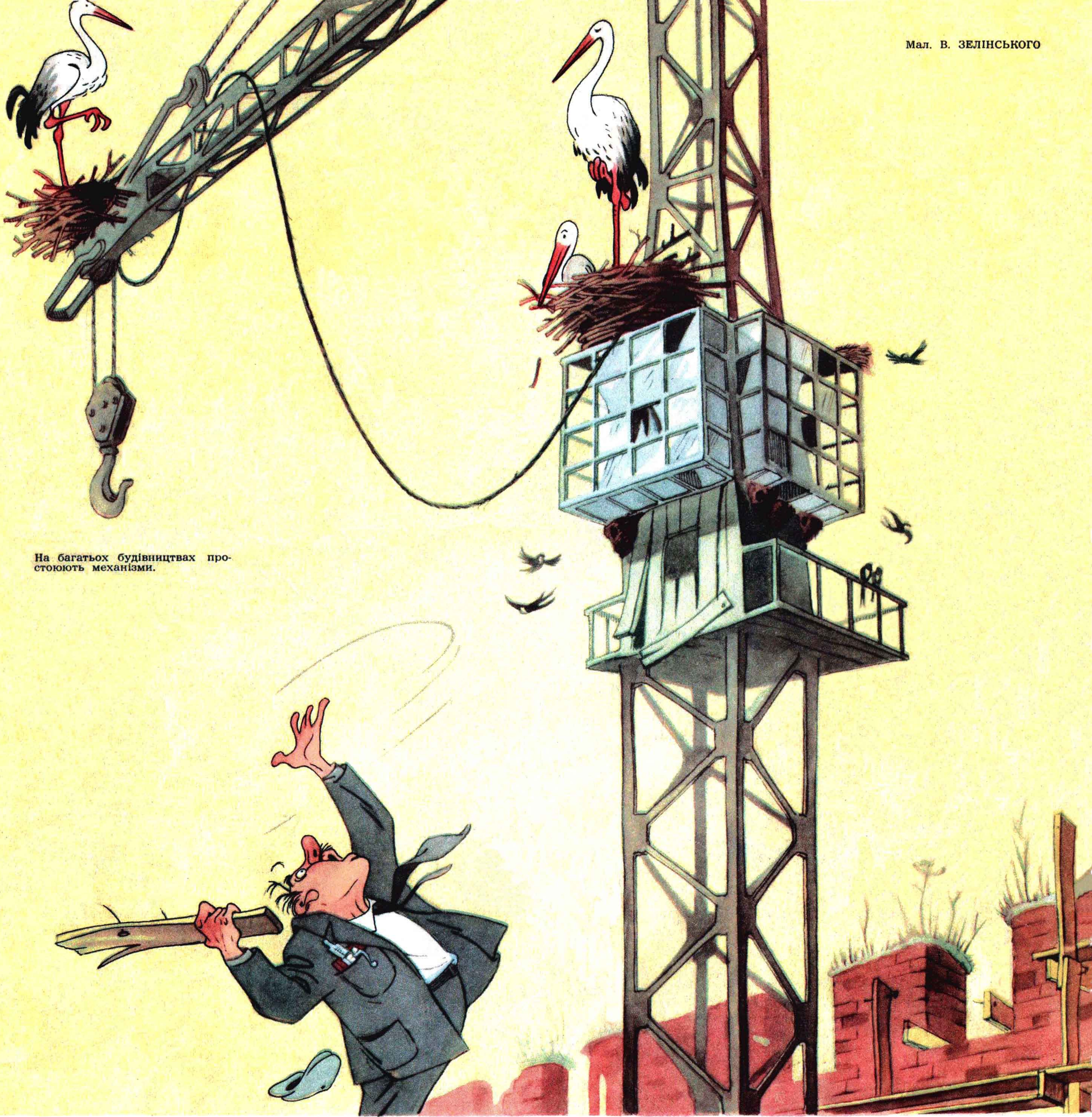

На багатьох будівництвах про-
стоюють механізми.

— А киш, кляті! А то я вас навчу, як техніку використовувати!

перещ

№ 7 РІК ВИДАННЯ XV

ЦІНА 1 КРБ.

КИЇВ. КВІТЕНЬ 1955

Веснянки

Завітала в гості Муза.
«Здрастуй, Перче!»
«Добрий день!
А давай про кукурудзу
Заспіваємо пісень».

Закрутила носом Муза:
«Невисокий це предмет...
Я не чула, щоб натхнення
З кукурудзи брав поет».

«Що предмет, — кажу я
Музі, —
Невисокий, вибачай:
Як доглянеш — виростає
Височенна. Наче гай».

Хоч натхнення й хитра штука,
Ти назви мені співця,
Що натхненню відвертався б
Від свинячого сальця».

Засміялась Муза дзвінко:
«Не назву... Таких нема...»
І виводити частушки
Заходилася сама.

Над полями, над ланами
Небувала йде весна.
Кукурудза — цього року
Наша справжня цілина!

Наш директор МТС
Наче гепнувся з небес:
Ти йому про кукурудзу,
Він же тільки про овес.

Замість діла роботяга
На нарадах губить час, —
Учить він, що кукурудза —
Це основа всіх ковбас.

Цілий вечір розмовляли
Голова з рахівником, —
Все про сало та про сало,
А про силос — ні бом-бом.

Мудрий муж писав брошури
Про зростання врожаїв,
Але хліб він знав і бачив
Тільки той, що з маслом їв.

Обіцяв зростити «вчений»
Кукурудзи новий сорт.
Взяв путівку і готівку,
Та й подався на курорт.

— Буде, — радується ледар, —
Кукурудза от така!
Як сховаюсь від роботи,
То сам біс не розшука.

Гей, дзвени, моя бандуро,
Усіма акордами.
Славте, друзі, нашу землю
Новими рекордами!

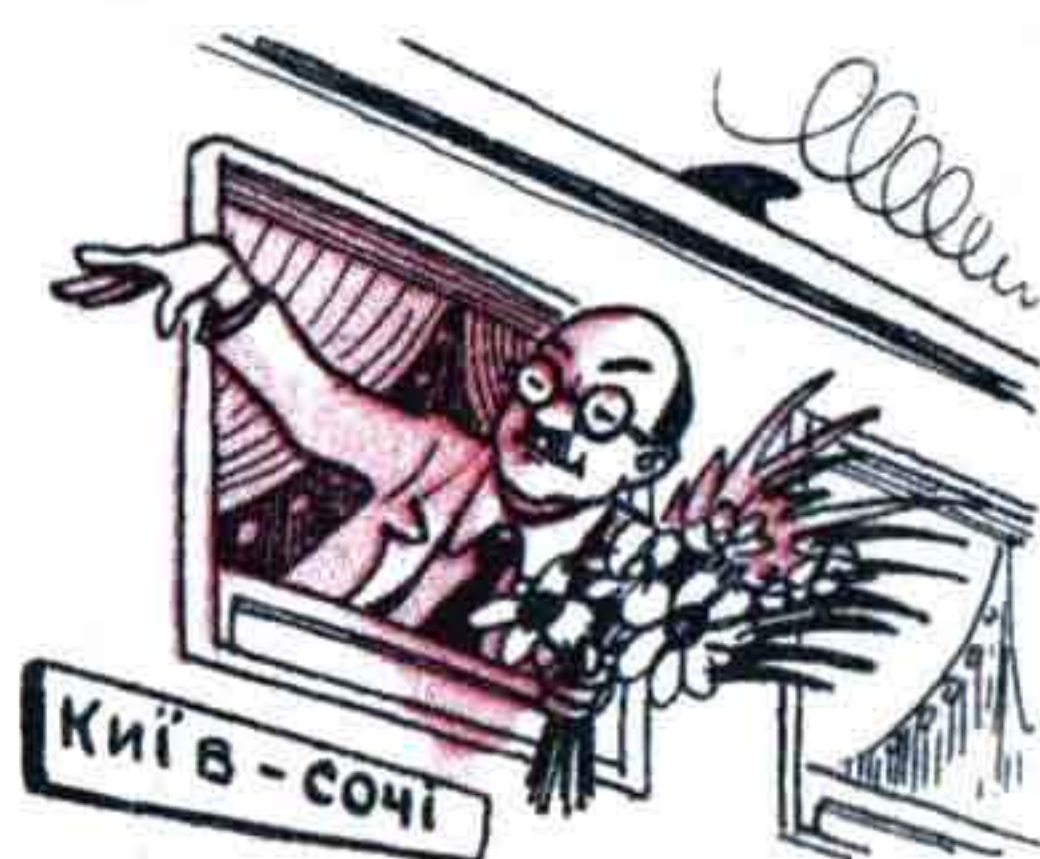
Не засиджуйся в кімнаті
З папірцями, агроном!
Восени рапортувати
Доведеться качаном.

Гей, для силосу траншеї
Не копала ще артіль,
А правління дебатує:
— Де для сала брати сіль?

Прилетів до нас учора
Вповноважений новий.
Хтось його спитав про спосіб,
Про квадратно-гніздовий.

Він довгенько мекав, мукав,
Озираючись кругом,
Мов йому заткнули пельку
Величезним качаном.

В холодку куняє Гандзя —
Донечка Варварина.
Йй потрібна кукурудза,
Мабуть, тільки варена.

Думу думає велику
Ледацюга Филімон:
— Труднувато буде гнати
З кукурудзи самогон...

Здоровенькі були!

Лист секретареві
Коломийського райкому партії
товаришеві БУРЛАЦІ С. П.

Шановному Савелію Петровичу моє шире
вітання!

Адресую цього листа вам, проте мені дуже хочеться, щоб його прочитали керівники деяких інших районів, МТС і колгоспів, особливо ті, про яких кажуть, що вони «замужем і вдома».

Ще в старих коломиїках, шановний Савелію Петровичу, співано, що Коломия — це не село, Коломия — місто. В Коломії не сіють пшениці й кукурудзи. В Коломії нема бурякових плантацій і тваринницьких ферм. Проте у списках коломиїських горожан ви можете побачити і голів сільрад, і голів колгоспів, і секретарів сільських партійних організацій, і агрономів, і механізаторів, і інших фахівців сільського господарства. Оце й є ті товариші, котрі «замужем і вдома». Живуть вони у Коломії, а головують, секретарюють, керують у селах. Живе, вірніше — жваве, керівництво сільським господарством здійснюють вони двома каналами. Перший і найоперативніший канал — квартирний телефон. Здійснюється це керівництво приблизно так:

— Станція! Станція! Терміново колгосп Шевченка. Колгосп Шевченка? Хто біля телефону? Ага. Юрченко говорить, здрастуйте! Ну, як там, уже сієте? Ну, сійте, сійте, та дивіться мені, щоб на високому агротехнічному рівні. А силосні траншеї рийте? Ну, рийте, рийте. Та дивіться там мені! Що? Чому не приїжджаю? Занедужав, поперека ломить. Ну, привіт...

Другий канал — це виїзди «на місця». Ви б глянули, що робиться на дорогах району по суботах і по вівторках. Там такий рух, що тільки курява стоїть! По суботах усі види транспорту тримають курс на Коломию. Настрій у пасажирів піднесений, обличчя веселі, а ще як залунає пісня:

«Ой, дівчино, не вір ми, не вір ми,
Бо я хлопець мандрівний, мандрівний...»
ну, повірте, складається таке враження, наче це студенти на вакації у рідні гніздечка поспішають.

А по вівторках усі автомашини, мотоцикли, бідарки десь так опівдні вибираються з міста і тримають курс на села. Швидкість уже, розуміється, не та й настрій у пасажирів не той. Воно й зрозуміло. Позаду лишився асфальт коломиїських тротуарів, сім'ї, затишні квартири...

У суботу рано-пораненьку в місто, а у вівторок з міста на село — це вже постійний графік багатьох мандрівних керівників. На бюро райкому партії, на районних партійних зборах не раз уже говорилося Юрченкові, Дорошенкові, Лиманову, Чаусові, Дем'янюкові, Волошину та іншим товаришам, посланим на керівну роботу в сільському господарстві:

— Годі вам їздити сюди-туди! Кінчайте вже з кочовим способом життя, перебирайтеся в села.

І ви про це не раз говорили, Савелію Петровичу, й газета «Прикарпатська правда» про це писала. А мандрівники — ні мур-мур. Навпаки, вони заповзялися переконати вас, що такий метод керівництва значно ефективніший від загальноприйнятого, бо, мовляв, коли ми вже приїжджаємо на село, то не знаємо сімейної халепи і всі сили можемо віддати роботі. Не вірте їм, Савелію Петровичу, не здавайтесь на підмову, бо не доведе це до добра!

Я говорив вам, що мені дуже хочеться, щоб цього дружнього листа прочитали керівники деяких інших районів, МТС і колгоспів. Чому? Тому, що мандрівно-керівного люду густо тепер і по інших місцях. Наприклад, у Радомишльському районі, Житомирської області, з вісімнадцяти голів колгоспів — дев'ять живуть у місті. Рівно половина! Як бачите, радомишляни не відстають од Коломії...

Ну що ж, поздоровляю. Поздоровляю і вас, і їх від усього серця!

Од вашого ПЕРЦЯ.

ХОЧ РОЗІРВИСЬ!..

— Ми, товариші, зробимо все, щоб домогтися нових успіхів! — проголосив торік у квітні новий директор Мардарівської МТС т. Новиков. — Ми мобілізуємо всі наші можливості, всю нашу багатющу техніку, щоб завоювати високі врожаї!..

І від слів зразу ж перейшов до діла.

— Візьміть дрібнокаліберну рушницю, — кинув він шоферові. Той здивовано витріщив очі, але наказ виконав. Машина рушила і понесла нового директора МТС полями, лугами і зеленими лісами.

На полях директор не затримувався. Зате зупиняв машину біля лісочка, брав рушницю і надовго зникав у кущах. Шофер дрімав і, крізь сон, по пострілах лічив, скільки дрібного птаства заповнював директор. Настрілявшись досхочу, т. Новиков повертався до МТС, а наступного дня — повторювалося те саме.

Так день у день гасав директор районними дорогами, ні на хвилину не зупиняючись ні біля трактора, ні біля комбайна. Він пострілював горобців, дихав на повні груди свіжим повітрям і, надихавшись, щонеділі їздив відпочивати до Одеси: там у нього квартира, там живе його сім'я. У понеділок він знову повертався в Долинський район — керувати Мардарівською МТС.

Коли йому набридло завойовувати високі врожаї за допомогою дрібнокаліберної рушнички, він з головою поринув в інші, не менш важливі справи: ловив раків та тренувався з стрибків у воду. Раз, стрибнувши, пошкодив собі в'язи і з тиждень пролежав у ліжку, а коли став на ноги, — знову взявся за дрібнокаліберку.

Отак у вічних клопотах і минуло літо. А восени до директора МТС почали приставати:

— У майстернях холодно, печей нема. Як будемо трактори ремонтувати?

— Нічого, — заспокоював директор, — я вам парове опалення поставлю, і все буде гаразд.

А коли вдарив мороз, то виявилось, що в МТС далеко не все гаразд. Парового опалення директор не поставив і печей теж. Але ремонтувати трактори треба, і люди якось ремонтували. Щоправда, не за вузловим методом, перевага якого вже давно доведена. Передовий вузловий метод ремонту директор скасував і наказав механізаторам працювати по-старому.

— Хай кожна бригада свої машини ремонтує, — сказав він. — Нічого там мудрувати!..

Не став директор мудрувати, коли йому сказали, що в артілях зони МТС негаразд з переробкою грубих кормів, що в більшості колгоспів навіть січка і та не запарюється.

— Ну то що? — махнув рукою Новиков. — Подумаєш, телячі ніжності! Нічого, поїдять корови січку і так — без запарювання.

Коли ж Новикову ще й про гній нагадують, коли йому кажуть, що на поля багатьох колгоспів гною цього року вивезено значно менше, ніж торік, — він тільки кривиться.

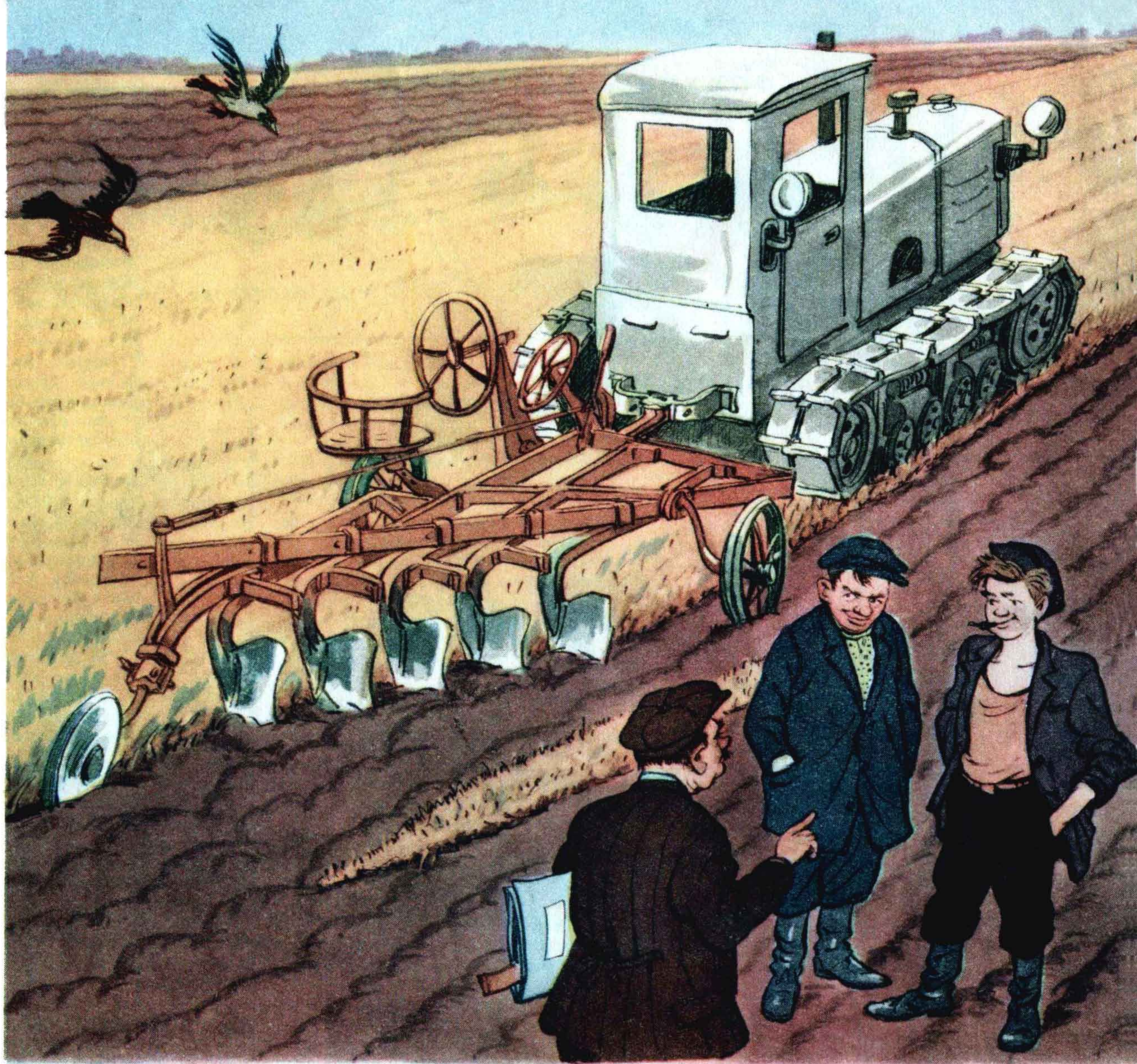
— Ет! Знайшли про що говорити!..

І, глянувши на календар, швиденько сідає в машину і мчить до родинного гнізда, в Одесу. Подалі від гною, від кормів, від МТС.

Отак він їздить і досі на неділю відпочивати в Одесу, на тиждень — байдикувати в МТС. Засмикався чоловік від такої роботи. Просто, хоч розірвись!

С. ІВАНЧЕНКО.

Долинський район,
Одеської області.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Чимало керівників МТС і трактористів припускають неправильну «економію» пального за рахунок зниження якості робіт (мілька оранки, поганий обробіток ґрунту й кінців поля та ін.), що також знижує врожайність.

Директор МТС. — За погану оранку оголошую тобі, халтурникові, догану. А за економію пального — спасибі. Молодець! Одержиш премію!

Б. КОТЛЯРОВ

ЗА ДВОМА ЗАЙЦЯМИ

На нараді йшли дебати,
Як дві справи розв'язати.

Раптом хтось промовив басом:

— Ми не так за це взялись.
За двома зайцями зразу,
Кажуть люди, не женись...
Кажуть, жодного не вб'єш.
Щоб і в нас не вийшло те ж...

— Вибачайте! Кілька слів я... —
Інший з місця тут підвівсь. —
Зіпсували ви прислів'я:
«Не піймаєш» — кажуть скрізь.

А за ним — і третій мовить:
— Не розводьте тут дурниць.
Знають всі, зайців не ловлять,
А вбивають із рушниць.

Піднімається четвертий:
— Я в цім ділі, друзі, тертий...
Ні до чого тут рушниці.
Тонкість в приказці така:
Зайцем звуть на залізниці
Пасажира без квитка.

— Ваша правда, — мовив п'ятий. —
Справді, різні є зайці.
Раз я вийшов полювати.
Иду. Рушниця — на руці.
Аж дивлюся — шмиг з-під гаю... —
І пішов, потяг, повів...

Гам і дим. А час минає,
П'ять годин «товчем» зайців.

Раптом чуєм — тихий кашель:
— Так на чім спинились ми?
Ми ж забули справи наші
За зайцями, біс візьми!

Хтось сердито:

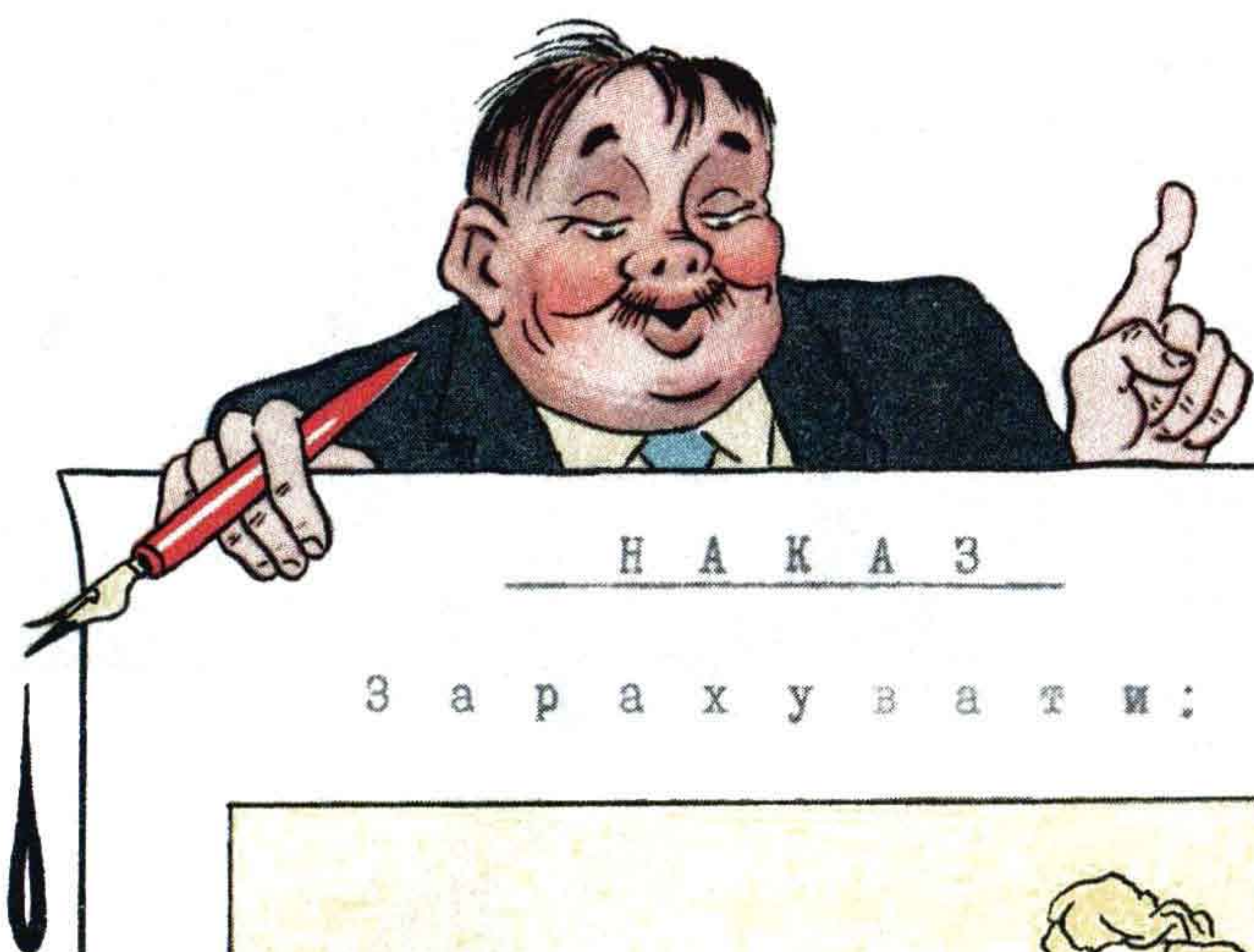
— Що за справи?
Ах, про справи... От роззяви!
Всі замовкли, як один...

Потім ще поговорили
П'ять хвилин — і все рішили,
А сиділи... п'ять годин.

Рано б дома ми були,
Та зайці нас підвели!

Переклад з російської.

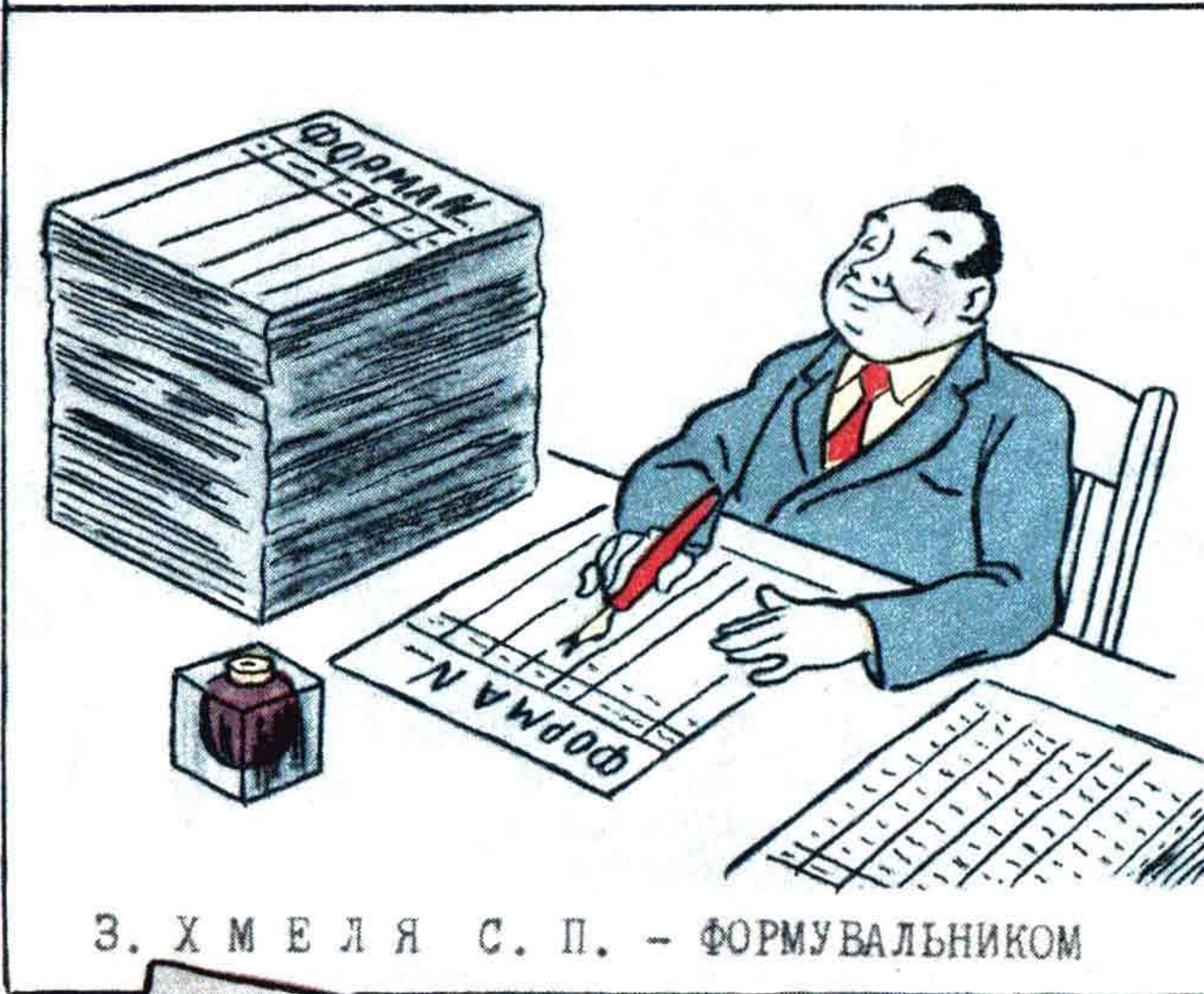
НАКАЗ
З а р а х у в а т и :

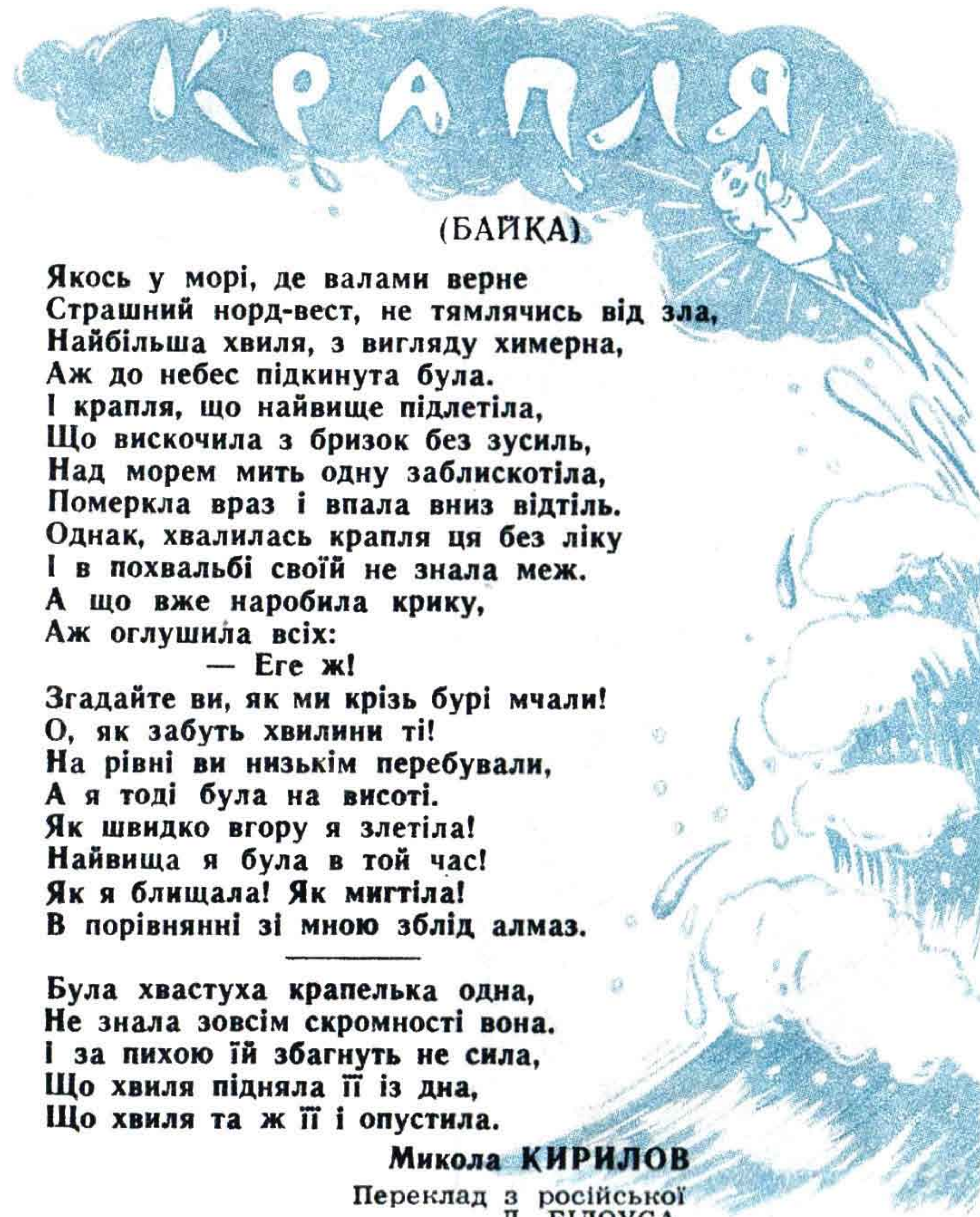
1. ПЕТРЕНКО Г. М. — ШТАМПУВАЛЬНИЦЕЮ

2. ВЕРБУ Л. С. — СВЕРДЛУВАЛЬНИЦЕЮ

3. ХМЕЛЯ С. П. — ФОРМУВАЛЬНИКОМ

(БАЙКА)

Якось у морі, де валами верне
Страшний норд-вест, не тямлячись від зла,
Найбільша хвиля, з вигляду химерна,
Аж до небес підкинута була.
І крапля, що найвище підлетіла,
Що вискочила з бризок без зусиль,
Над морем мить одну заблискотіла,
Померкла враз і впала вниз відтілю.
Однак, хвалилась крапля ця без ліку
І в похвальбі своїй не знала меж.
А що вже наробила крику,
Аж оглушила всіх:

— Еге ж!

Згадайте ви, як ми крізь бурі мчали!
О, як забути хвилини ті!
На рівні ви низьким перебували,
А я тоді була на висоті.
Як швидко вгору я злетіла!
Найвища я була в той час!
Як я блищала! Як мигтіла!
В порівнянні зі мною зблід алмаз.

Була хвастуха крапелька одна,
Не знала зовсім скромності вона.
І за пихою їй збагнуть не сила,
Що хвиля підняла її із дна,
Що хвиля та ж її опустила.

Микола КИРИЛОВ

Переклад з російської
Д. ВІЛОУСА.

Виставка ШИФЕРОВА

СЮДИ І НАЗАД

Жив собі спокійний, урівноважений
чоловік з нервами міцними, наче дратва.
Купив прогумованого плаща — і одра-
зу ж наче підмінили чоловіка: почав
рвати й метати, метати й перешивати...

— Не допоможе! — сказали тому чо-
ловікові сусіди. — Не допоможе плащу ні
голка, ні шило, коли плаща на фабриці
перекривило.

Поніс чоловік свою покупку назад до
крамниці, а там його остаточно заспокої-
ли: показали кілька сотень таких же плащів з нерівними полами й пере-
кошеними рукавами і сказали:

— Кладіть на оцю купку і вашу покупку. Ми саме збираємося всю
партію браку повернути назад до Сімферополя, директорів швейної
фабрики № 2 т. Висоцькому.

Дуже, кажуть, діяльний директор на тій фабриці! Хвилиночки спокій-
ної не знає, весь час шие та поре, шие та поре, — тільки ниткам горе...

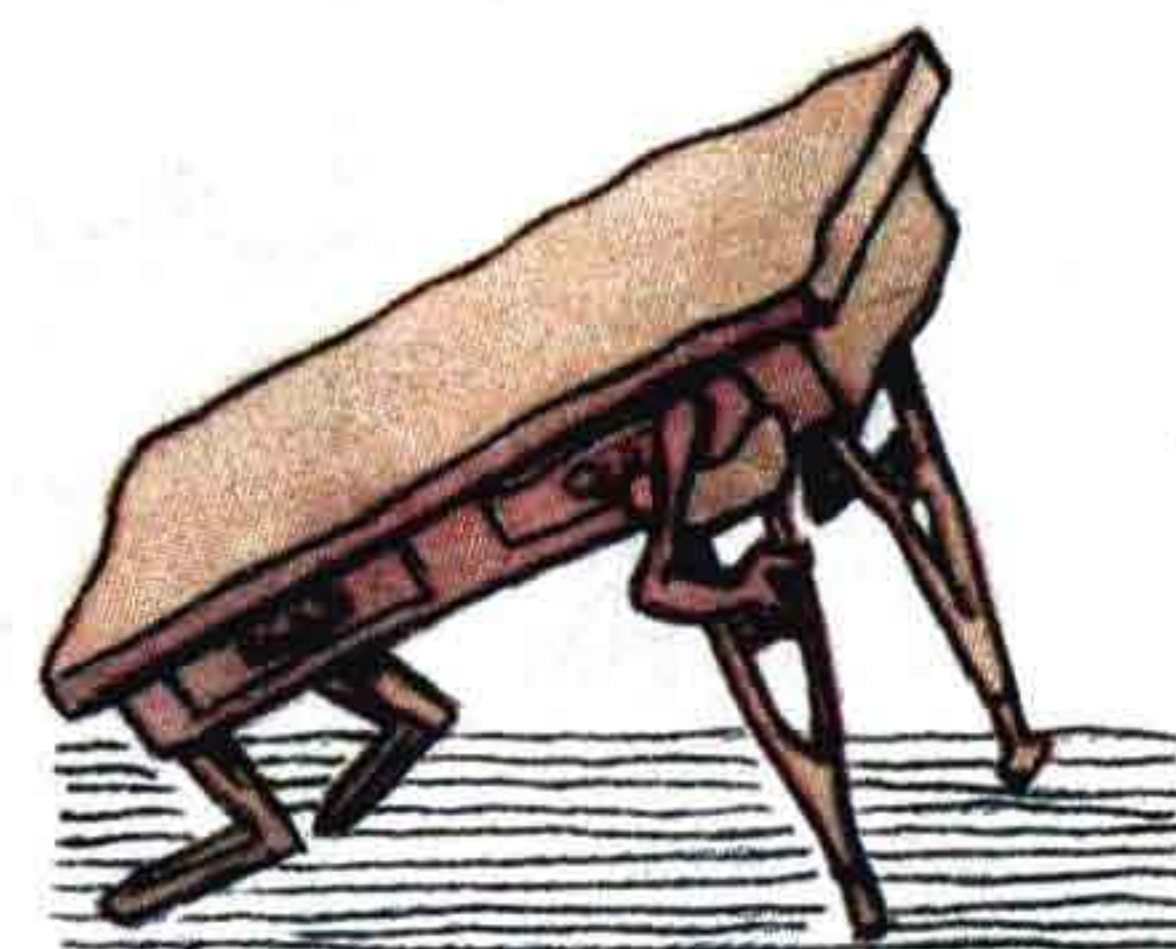

НА НОГИ!

Ніщо не може встояти перед май-
стерністю харківських меблярів. На-
віть — столи письмові, що, як відомо,
тримаються на чотирьох ногах.

Столи починають припадати то на
одну, то на другу ногу, як тільки їх по-
ставляють на підлогу. Припадаючи, вони
наче просять прощення за вм'ятини,
щілини, погано припасовані бруски та
інші вади, якими їх щедро наділили
бракороби з Харківського меблевого
комбінату, очолюваного т. Даніним.

Невеселі думки навіває така хитка продукція. Вона нагадує про те,
що не тільки столи, але й роботу меблевого комбінату треба постави-
ти на ноги.

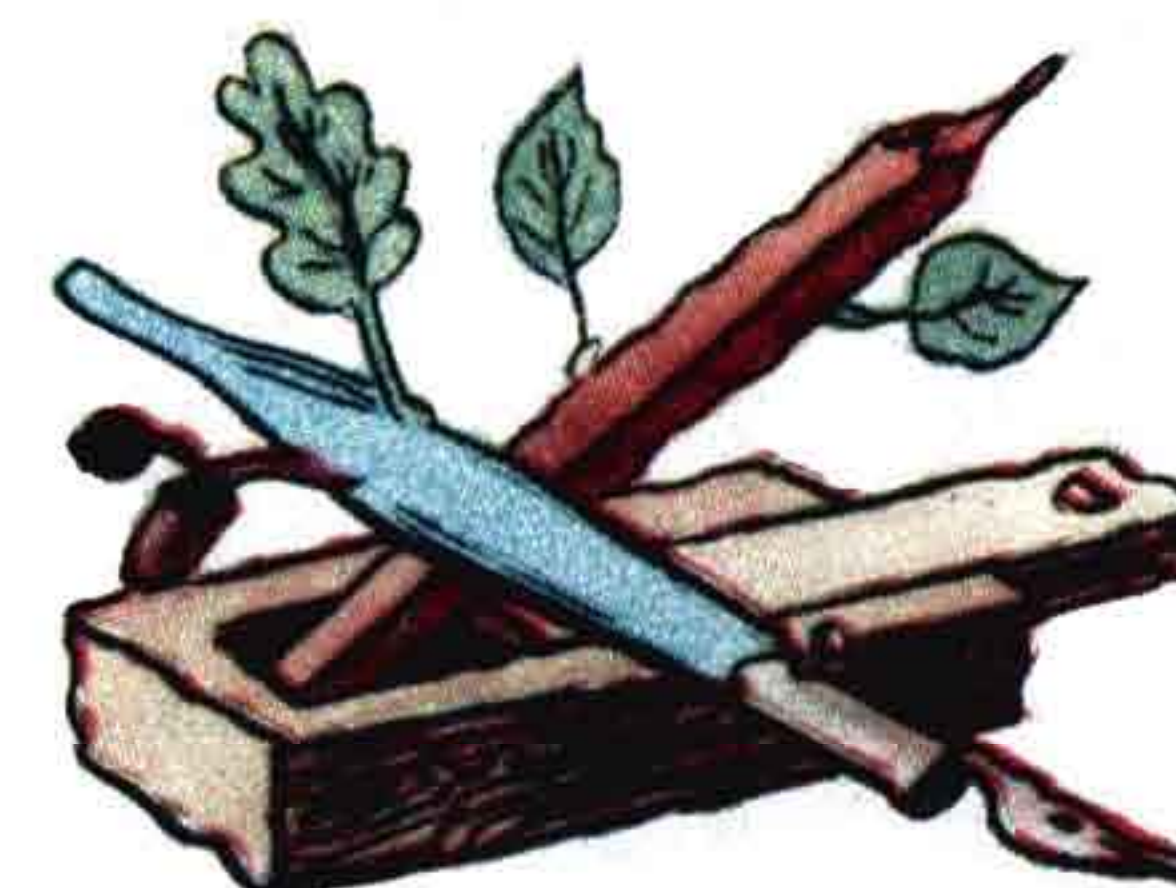
НАЛАМАЛИ ДРОВ

Ні олівці, ні ручки, які випускає
Слов'янська фабрика олівців, не влізуть
у пенал виробництва Виноградівського
промкомбінату. Чия вина?

— Винні бракороби з Виноградова, —
певне, скаже директор фабрики олівців
т. Броваренко. — Нічого собі штуку
встругнули: сяк-так збили 600 коробок,
об які діти собі руки калічать, і назва-
ли пеналами. Хіба ж дитячими пальчи-
ками відкриєш такий пенал? З нього ж
трактором кришки не стягнеш.

— А причім тут мої пенали? — може запитати директор Виноградів-
ського райпромкомбінату т. Браїнер. — А якби мій пенал був без кришки,
то хіба б умістилася в ньому оця ручка або цей олівець? Їх же зроблено
з сирого дерева. Підсохли — і зігнулися в дугу.

Хто з двох бракоробів правий? Обидва наламали дров...

...А в Києві дядько!

Останнім часом читачі почали мені докоряти: мандруєш, мовляв, ти, Перче, по всіх усядах, буваєш у найдавших містах та селах республіки, а от на прогулянку по Києву ніяк не виберешся.

А й справді, подумав я, час уже пройтися й по Києву.

Хотів був я почати свою прогулянку з Хрещатика, та, ще не дійшовши до нього, зупинився перед великим сірим будинком з безліччю скляних табличок обабіч парадних дверей. Особливо одна табличка — «Укргазнафтобуд» — привернула мою увагу.

— Якщо пам'ять мене не зраджує, цей трест було утворено для керівництва будівництвом газопроводу «Дашава — Київ».

— Правильно, — підтвердив керуючий трестом т. Чечельницький, який саме приїхав на роботу.

— Але, якщо дійсно пам'ять мене не зраджує, то газопровід «Дашава — Київ» давно уже збудовано і здано в експлуатацію. Чим же тепер зайнятий трест?

— Будує.

— У Києві? Чи в Київській області?

— Н-ні... Фронт робіт у нас в основному пролягає на Дрогобищині.

— Так чому б і трестові не осісти на Дрогобищині? Біля газу, біля нафти, а не біля пляжу!

Побачили б ви, як на мене глянув керуючий «Укргазнафтобудом»!..

Вийшов я від газовиків, а проте до Хрещатика не дійшов. Впала мені в очі ще одна скляна табличка: «Укрдіпрошахт».

— А це що таке? — почав я сушити голову. — Невже у Києві шахти почали будувати?

Спасибі, роз'яснив один добрий чоловік, що працює в цій установі.

— Це, Перче, — сказав він, — державний інститут проектування шахт Міністерства вугільної промисловості УРСР.

— А хіба в Києві є шахти?

— Ні, шахти в Донбасі.

— А як же ви, сидячи в Києві, їх проектуєте?

— Як? Виїжджаємо, досліджуємо, розвідуємо...

— І дорого обходяться оті поїздки?

— Ні, дрібниці. Якийсь там мільйон з хвостиком щороку.

— А чи не краще було б, скажімо, проектантам не рипатися туди й назад, а сидіти в Донбасі і там проектувати? І мільйон би в державній кишені залишився, і...

— Ач, куди загнув! — вигукнув працівник «Укрдіпрошахту». — Проектувати в Донбасі?! Без дашавського газу?! Не маючи під

(ПРОГУЛЯНКА БЕЗ ЗАДОВОЛЕННЯ, АЛЕ З МОРАЛЛЮ)

рукою ні столичного зоопарку, ні Києво-Печерської Лаври? Ех, Перче, Перче! Зразу видно, що ти нічого не тямив у проектуванні...

Я й справді мусив був визнати, що в проектантів не годжуся.

— Та що ми, проектанти?! — сказав той же працівник інституту. — Ми люди кабінетні. А от як бути товаришеві Барабашу — голові Республіканського комітету вугільників? От йому справді су-тужно...

— А хіба комітет не переїхав слідом за міністерством до Сталіно?

— Звичайно, ні.

Пішов я на розшуки Республіканського комітету вугільників. Знайшов його на другому поверсі будинку кінотеатру ім. Ватутіна. З самим головою комітету т. Барабашем не вдалося побачитися — пішов кудись «у низи». Зате почув я дуже багато цікавого про цього керівника, який ніколи не пориває зв'язку з масами. Кажуть, що т. Барабаш домовився з директором кінотеатру, і той двічі на тиждень спеціально для нього прокручує фільм «Донецькі шахтарі». Спустився т. Барабаш униз, у зал, побуде там дві години в шахтарському середовищі і з новими силами піднімається «на-гора» дописувати вказівки низовим профспілковим організаціям, щоб не відривалися від мас...

Познайомившись з київськими шахтарями, я вже не міг з спокійним серцем пройти повз будинок, на якому красується напис: «Гірничо-технічна інспекція».

Тут теж сидять люди, які прямо з Києва врубуються у вугільні пласти Донбасу. Правда, їх небагато: начальник інспекції т. Ємельянов, головний інженер т. Гордієнко та інженер-маркшейдер т. Баглій. Три чоловіки.

Але й троє, якщо вони за письмовими столами, — це вже контора. А хто реєструватиме «діла» в конторі? А як бути конторі без бухгалтера? Хто зарплату підрахує? А хто її виплатить?

Довелося до трьох додати ще

кількох: завідувачого канцелярією, інспектора по кадрах, старшого бухгалтера, бухгалтера-касира, шофера.

Тільки і всього.

У такому складі слово інспекція вже звучить гордо. Одного тільки, навідавшись до цієї установи, я не зміг вияснити: чому гірничо-технічна інспекція не оселилася ближче до гір, до шахт, до рудників? Чи, може, працівники інспекції діють за мудрою приказкою: «Щоб гору бачити, од неї треба відійти»?

Да-алеко відійшли! Перемудрили...

А хіба ж тільки вони такі мудреці!

По воді, як по сухому, до київського пляжу прибилася і якір кинула так звана «Сплавна контора». А відомо ж, що всі основні операції по лісосплаву вона проводить виключно в Ровенській і Волинській областях. Десь діла йдуть, а в Києві «Сплавна контора» пише...

Хто пішки, хто плавом, а мостобудівельна організація до Києва добралася залізницею. Прибула, осіла і звідси управляє роботами, які проводяться у Дніпропетровську і в Ризі.

Хотів був я підказати мостовикам, що в Дніпропетровську пляж не гірший, ніж у Києві, а в Ризі — навіть набагато кращий, та спавібі доброму чоловікові, що попередив:

— Краще, Перче, не бери гріха на свою душу. Уб'єш ангорця!

— Якого ангорця?

— Кота ангорського, який прибився до канцелярії мостобудівників, живе там і мишей ловить. Хоч це кіт ангорський, але, крім Києва, він жити ніде не може. Зміна клімату йому категорично протипоказана. Перевести кудись канцелярію — значить, вбити кота. Ні, мостовики такого гріха на свою душу брати не хочуть.

Моя прогулянка по столиці явно затяглася. Сонце вже заходило і його останній промінь освітив мені табличку «Укрголовахспирт».

— Чому ця контора опинилася у Києві?

Начальник «Укрголовахспирту» т. Куликовський відповів на запитання запитанням:

— А чому в столиці України опинилося «Молдвіно»?

І прочитавши по очах, що я не зможу відповісти на це складне запитання, додав:

— О, «Молдвіно»! З'їдає воно щороку цілу торбу грошей, понад 450 тисяч карбованців, і робить в антисанітарних умовах те, що в чистоті, в пристойних санітарних умовах і з кращим успіхом міг би робити наш Київський винзавод. Розливає ж він різні привозні вина, міг би впоратися і з молдавськими.

Я мусив визнати, що в словах т. Куликовського є цілком твереза логіка: нічого в Києві робити базі «Молдвіно». Але якою логікою можна довести доцільність перебування в столиці «Укрголовахспирту»?

— Яка така доцільність?! — здивувався т. Куликовський. — Я вважаю, що це — не розумна постановка питання!..

Оскільки начальника главку така постановка питання кровно образила, довелося мені мої сумніви розв'язати у розмові з рядовими працівниками тресту.

І довідався я, що більшість спиртзаводів України розташована у східних областях, але ці заводи обходяться без главку. А для західних, крім спиртрестів, існує ще й «Укрголовахспирт». Навіщо?

Ніхто не зміг мені на це відповісти.

Ну, а коли вже так сталося, — подумав я, — що невідомо, з яких причин і для чого виник «Укрголовахспирт», то чому б йому не сидіти у Львові чи в Станіславі і звідти керувати? Воно ж і ближче, і зручніше. Так ні! Десь там люди город городять, а господар сидить у Києві й писанину розводить. Папірців йому мало, так він ще до себе гірців викликає. Гінці прибувають і вибувають, та й самі працівники главку не від того, щоб час од часу освіжитися командировкою на захід. І все це — гроші, гроші...

Державні, народні гроші!

Отак міркував я, коли повертався з прогулянки по Києву.

А чи не варто ще декому над цим поміркувати?

Невже й справді, коли на горді росте бузина, то в Києві обов'язково в неї має бути дядько?

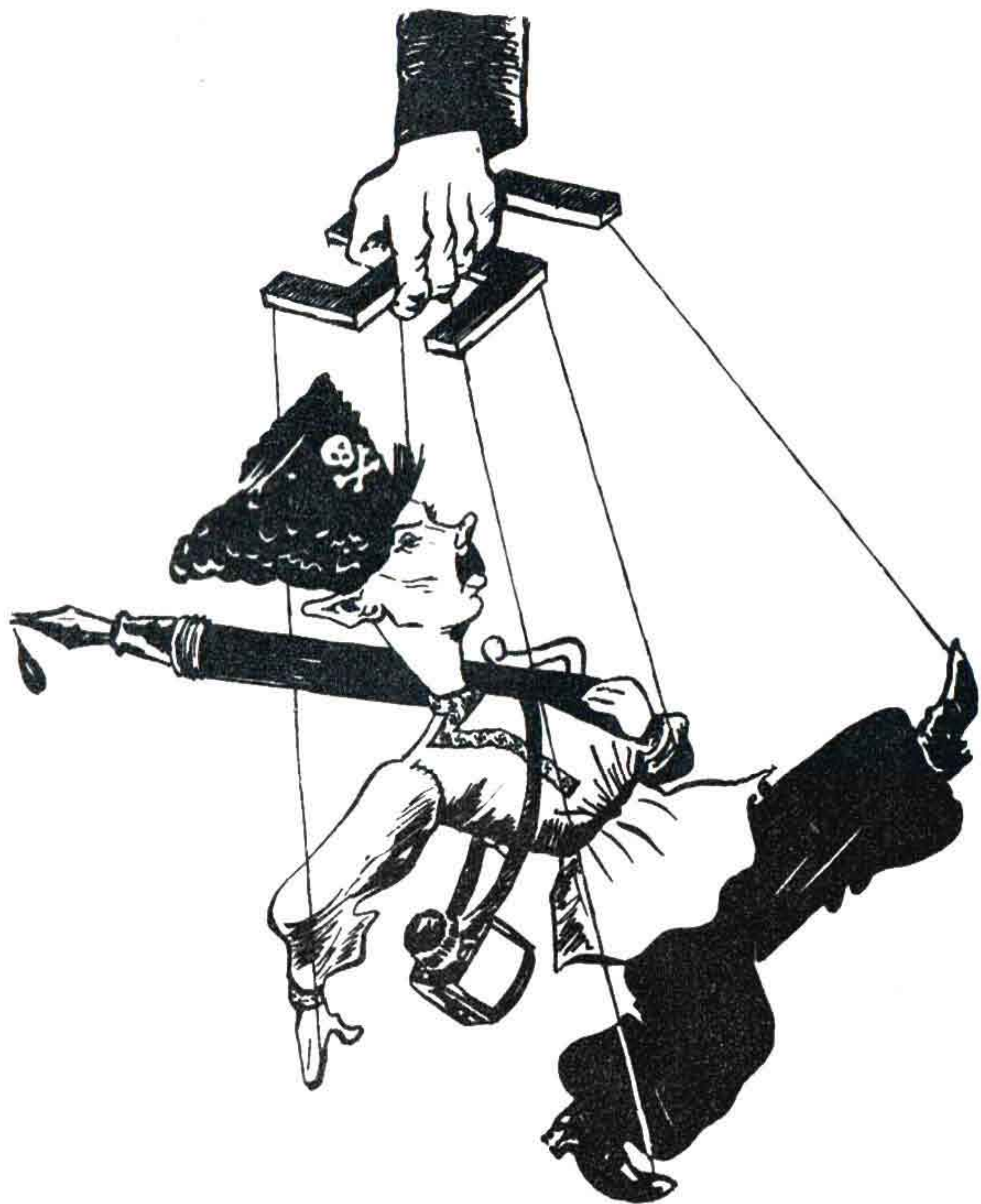
Записки Перця опублікував
Г. БЕЗБОРОДЬКО.

ВОСКРЕСІННЯ ТРУПА

Відомий покровитель українських буржуазних націоналістів професор Оттавського університету Ватсон Кирконелл виступив по канадському радіо з брудними наклепами проти Радянського Союзу. Перекручуючи дійсність, фальсифікуючи факти, Ватсон Кирконелл наводив «цитати» нібито з творів і виступів радянських державних діячів. Але при ближчому ознайомленні виявилось, що всі ті «цитати» взяті з брудної творчості українських буржуазних націоналістів.

Ватсон Кирконелл, «українсько»-англійський націоналіст, знову появився на сцені, щоб зводити наклепи проти Радянського Союзу на ґрунті старої звички — фальшивих «цитат». В Оттаві думають, що старому і викритому фальсифікаторові ще хтось може повірити, але вони себе обманюють — і нікого іншого.

М. ГАН

НЕ ДО ВИКОНАННЯ

— Слухай, Фаусте, — сказав Мефістофель. — На протязі багатьох років я дав тобі все, чого ти забажав. Я дав тобі здоров'я, славу, красу і гарну жінку... А тепер вже час на те, щоб забрати твою душу. Фауст усміхнувся.

— Так, — каже, — ти дав мені багато. Ти вилікував мене від багатьох дурних ілюзій і фальшивих думок. Коротко кажучи, ти дуже гарний чорт, але я не думаю віддавати тобі свою душу ні тепер, ні коли-небудь.

Мефістофель з червоного зробився чорним, а потім позеленів.

— А по якому ж це? — спитав здивовано і грізно. — А наш договір? Що договір каже?!

— Власне, у договорі сказано, що він тоді матиме силу, коли ти виконаєш все, чого я забажаю. У противному разі він сам собою перестає існувати і звільняє мене від зобов'язань.

— А хіба я не зробив все, чого ти бажав? Я дав тобі... — почав Мефістофель знову перелічувати все, але Фауст перервав:

— На, ось, краще прочитай наші умови, — сказав холоднокровно.

Мефістофель відкрив документ і уважно, пункт за пунктом, прочитав його. Відтак, з жалісним виразом переможеного, звернувся він до жертви, що виривається з рук:

— Добре, — сказав він, — тримай собі свою прокляту душу. Я програв...

Віддав Фаустові документ і зник. Фауст ще раз поглянув на те місце, що забезпечувало при його душі. Там було зазначено:

«Скажи мені, якому панові будуть служити українські націоналісти в наступному році?»

Прогресивні українці Канади видають свою газету «Українське життя».

У боротьбі проти паліїв війни, проти українських буржуазних націоналістів «Українське життя» широко використовує найгострішу зброю — зброю сатири й гумору.

На сторінках газети регулярно друкуються памфлети, фейлетони, карикатури прогресивних письменників, публіцистів і карикатуристів Америки й Європи.

Нещодавно в «Українському житті» почала виходити сторінка сатири й гумору — «Кропива». У першому номері «Кропиви» надруковано твори Марка Твена, Стівена Лікока та Остапа Вишні.

Крім того, в цьому ж номері «Кропиви» надруковано фейлетон «Не до виконання» відомого прогресивного українського публіциста й сатирика Михайла Андрейчука (М. Гана).

Нижче друкуємо сатиричні матеріали з газети «Українське життя».

СОЛІСТ ХОРУ МРАКОБІСІВ

Півтора віку тому англійський священик Мальтус виступив з відомою людиноненависницькою теорією, так званим «законом народонаселення». Коли б цей «філософ» взяв, що його безглузда ідея — розв'язати всі соціальні проблеми, припинивши дітонародження — стане модною ідеологією сучасного імперіалізму, його тут же схопив би апоплексичний удар від усвідомлення власної «величності».

Нинішні мальтузіанці верещать: ми знаходимося перед катастрофою! Коли не буде введений контроль над народженням, то людству залишається лише один вихід — апелювати до війни, хвороб і голоду! Проповідуйте винищення людей в Європі вже в мирний час при допомозі організованого голоду; чим більше вмире народу, тим краще! Необхідно почати науково організоване вбивство! Важко сказати, чий голос у цьому дикому хорі належить божевільному, чий — просто аферистові. Разом з тим ми знаємо імена цих проповідників людинобивства. Це, з дозволу сказати, «професор», американець Морріс, історик Гесслер, економіст Гарпер, соціолог Бирч, їх французький підголосок Поль Ребу та інші.

Зовсім недавно порадував своїх босів і американський журнал «Ньюсуїк», опублікувавши редакційну статтю «Ріст населення: занадто багато нових ротів».

На думку редакторів журналу, голодні американські безробітні, прочитавши цю статтю і попавши в жах від загрожуючої їм небезпеки, приневолені будуть вступити в ряди армії і зажадати від уряду негайно почати світову війну, щоб врятувати світ від неминучої катастрофи.

Яку ж катастрофу пророкує «Ньюсуїк»? «Через 24 години після того, як читач прочитає ці рядки, — загрожує «Ньюсуїк», — в світі появиться щонайменше 70 тисяч нових ідців». «Населення світу щодня збільшується на цифру, рівну населенню міста Топека або Чарлстона... «Збільшення кількості населення, на думку людей, які вивчають це питання, — віщує «Ньюсуїк», — створює серйозну небезпеку, ніж воднева бомба». Як бачите, воднева бомба, на думку «Ньюсуїк», — це забавка, подібна до дитячої дзиги в порівнянні з небезпекою дітонародження.

Втрачаючи всяку елементарну уяву про межі між здоровим і психічно ненормальним думанням, «Ньюсуїк» вдається в міркування про «наслідки» охорони здоров'я. Так, торкаючись «проблеми» народонаселення Китаю й Індії, журнал нарікає: «Кожний раз, коли вони (Китай і Індія. — Ю. О.) роблять заходи для охорони здоров'я, для боротьби з шкідниками і поліпшенням сільського господарства, кількість населення цих країн різко збільшується». Засобом «стабілізації» кількості населення мракобіси із «Ньюсуїк» вважають чуму, війну або голод. Але на голод або чуму автори статті, виходить, мало розраховують.

Так де ж тоді вихід?

Тут журнал апелює до молодого, але вже заслуженого перед своїми босами людоїдськими проповідями мальтузіанця Брауна.

«Значно вірніший вихід, — заявляє Браун, — це війна або ряд воєн (одної, бачите, замало! — Ю. О.), який доведе сучасне промислове суспільство до нервового і фізичного виснаження».

Кульмінаційною точкою істеричної статті «Ньюсуїк» є її пересторога: «Зважаючи на те, що наближається до винедання... Кожний крик, що виходить з рота народженого наближає конечну кризу».

Так «Ньюсуїк», включаючись у дикий хор мракобісів, безсумнівно, натягнув ніс багатьом мальтузіанцям, які вдосконалюються в «науковому» обґрунтуванні «гуманності» масового знищення населення.

Ю. О.

Підводить базу.

СВЯТЕ МИСТЕЦТВО

— Все гаразд,— сказав директор театру і поблажливо поплескав по плечу молодого драматурга.— Вам повезло, сер: я купую вашу п'єсу! Правда, я не прихильник сентиментальної дурниці, але хай буде. Подивимось. Рискнемо, чорт візьми! Я теж люблю мистецтво, щоб там не говорили про мене... Чого ж ви мовчите? Чи у ваших жилах тече не кров, а кисле пиво!

— Я дуже радий,— несміливо відповів молодий драматург, ошелешений своїм першим успіхом.— Коли ж ви розпочнете готувати постановку моїх «Милих бродяг»?

— Найближчим часом, найближчим часом... До речі, любий, нам доведеться зробити кілька вставок до тексту вашої п'єси. П'ять-шість рядків, не більше. Ось, наприклад, у цьому місці,— директор розгорнув рукопис.— Сцена в садку, де відбулося освідчення в коханні:

«АЛЛАН. О, як пахне твоє волосся, моя кохана! Ти, напевно, вимила його милом фірми «Ендрюс і сини»?»

ДЖЕССІ. Так, любий, ти вгадав. Це чарівне мило надає волосся блиску і шовковистості...»

— Ви зрозуміли мою думку?

Молодий драматург відчув, що в нього спітніли долоні.

— Навіщо ж тут рекламувати мило? — тихо спитав він, знизуючи плечима.— Ці безглузді слова псують мені всю сцену.

— Анітрохи,— бадьоро заперечив директор театру,— прислухайтесь, як це звучить: «Ен-

дрюс і сини»! У власника миловарної фабрики, у цього Ендрюса є сини, браві хлопці, і він пишається ними. Це розчулить глядачів, особливо жінок. У другому акті ми теж примусимо акторів сказати декілька теплих слів...

— Знов про мило? — похолов драматург.

— Що ви! Зовсім навпаки! Стривайте, я знайду цю сцену... Ага, ось:

«АЛЛАН. Після цієї прогулянки за місто я відчуваю у всьому тілі приємну втому.

ДЖЕССІ. І я.

АЛЛАН. Зараз на повороті дороги буде кіоск, в якому продається сироп «Брамарбора». Він так освіжає!»

— Чудова назва для сиропу: «Брамарбора»! Вона прозвучить зі сцени, як удар грому! Третю й останню вставку ми дамо у монолозі батька Джессі, цього старого йолопа Бентона. Пам'ятаєте те місце, де Бентон погоджується на заручини Аллана і Джессі? Хай Бентон скаже так: «Аллане, сину мій, якщо ви схочете подарувати своїй нареченій якусь дрібничку з золота або коштовного каміння — ідіть у магазин «Брати Додд» на 116 авеню. Там вас ніхто не обдурить!»

— Але ж Аллан — скромний службовець універмагу, — заперечив драматург. — Про які коштовні подарунки може йти мова?

— Дрібниці, ми примусимо Аллана одержати спадщину,— безтурботно відповів директор.— Правда, це вдало придумано?

— Ні! — несподівано відповів драматург.— Я не згоден на ці ідіотські вставки.

— Слухайте ви, жовтороте курча, — добродушно заговорив директор.— Невже ви гадаєте, що я зможу поставити вашу п'єсу такою, якою вона вилупилась з під вашого натхненного пера? Хто оплатить мені видатки на костюми, декорації й тисячу інших речей, якщо я не всуну в текст парочку-другу рекламних об'яв? Хто прийде дивитися ваших «Бродяг», якщо ми не випустимо в потрібний момент на сцену штук двадцять напівголих дівчат? Де ви росли? Хто вас виховував? Та ви американець, чорт візьми, чи ні?

— Американець,— відповів драматург. — Але п'єси я вам не віддам.

Він згорнув рукопис в трубку, мовчки застебнувся на всі гудзики і вийшов з кабінету.

Кілька секунд директор сидів, не рухаючись, неначе прибитий цвяхом до крісла. Потім підскочив, підбіг до дверей, розчинив їх навстіж і закричав:

— Ми ще зустрінемося з вами в іншому місці, сер! Там ви розкажете, хто ви самі і хто ваші друзі! До швидкого побачення!

Йому ніхто не відповів.

Р. БРУСИЛОВСЬКИЙ.

м. Харків.

НІ ПЕЧЕ, НІ ВАРИТЬ

Краснолуцький трест шахтного будівництва (Ворошиловградська область) будував торік їдальню в об'єднаному селищі шахт №№ 23, 24, 25, 53.

Будував, будував, та й «годі» сказав. А сказавши так, кивнув голові державної приймальної комісії при Боково-Антрацитівській райраді т. Ісмайлову — подивись, мовляв, що ми тут наробили.

Прийшов т. Ісмайлов, пильно оглянув начальницьким оком новозбудовану їдальню і записав:

а) система центрального опалення несправна;

б) казани для нагрівання води і мийниці посуду течуть;

в) плита ні пече, ні варить;

г) дах новий, а вже протікає.

Написав, прочитав і жажнувся. І з того переляку підписав акта, що їдальня для експлуатації цілком придатна. Сердечно подякували йому будівники — тільки й бачили їх...

У новій їдальні нікому не пощастило не тільки тарілки борщу з'їсти, а й склянки чаю випити, бо її й досі не відкрито. Осиротілий будинок уже руйнується.

Хоч на годину, а їдальню треба було б відкрити. І запросити туди керівників Краснолуцького тресту «Шахтобуд» і т. Ісмайлова. Та й почастувати бракоробів так, щоб їх назавжди відвернуло від халтурної роботи.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Сколівський ліспромгосп (Дрогобицька обл.) систематично не виконує планів лісозаготівель.

Ведмідь. — Ну, цих не переспиш!

ТРУДОМІСТКИЙ ПРОЦЕС

Торік, у березні, до колгоспу ім. Кірова, Золотоніського району, Черкаської області, заглянули механізатори Пальмирської МТС.

— Е-ге!.. — здивувалися вони. — Воду для худоби возите за три кілометри? Це не діло! Давайте ми вам тут, на місці, проб'ємо колодязь.

Колгоспники з радістю прийняли цю пропозицію. Уклали з механізаторами договір. Переказали їм дев'ять тисяч карбованців.

— За місяць матимете колодязь, — запевнив колгоспників старший інженер МТС по механізації трудомістких робіт т. Мойсеєнко.

Місяць минув, а колодязя немає. Зникли десь і працівники МТС, — наче у воду впали, як договір підписали.

Об'явилися механізатори тільки в липні. Потупцювали на тому місці, де мав бути колодязь, викопували в землі дірку — і знову зникли. Більше їх не бачили. Зате часто чули по телефону голос т. Мойсеєнка:

— Восени візьмемось!.. От узимку закінчимо!.. Вже навесні напевне виконаємо договір!..

Минув рік. За цей час старший інженер по механізації трудомістких робіт т. Мойсеєнко зумів переконати колгоспників, що, дійсно, важка це робота — кидати слова на вітер. Трудомісткий процес!

ДЕШЕВА САМОКРИТИЧНІСТЬ

Про те, що технологія
На фабриці стара,
Що на нову мінять її
Давним-давно пора, —

Робітники директору
Казали вже не раз,
Але, на жаль, ніколи він
Не прислухавсь до мас.

Заткнувши вуха ватою,
Мінявся на лиці:
— Подумаєш — новатори,
Подумаєш — знавці!..

Та якось на засіданні
Директора розпik

За тую ж технологію
Із главку працівник.

Перед лицем начальницьким,
Затамувавши дух,
Директор в струнку витягся,
Весь обернувся в слух.

Все вислухав, все визнав він,
Ще й клятву дав тверду,
Що помилки припущені
Усуне на ходу.

Мерщій вернувся на фабрику
Й давай метать громи:
«Ну, як ту технологію
Могли прогавить ми?!

Начальство це побачило
Із самої Москви.
А ми куди дивилися?
Куди дивились ви?!

Сліпий і той побачив би!» —
Картав він гостро всіх,
Того не помічаючи,
Що взяв себе на сміх...

Бо дійсно, і сліпець у нім
Пізнав би шаркуна,
Чий самокритичності
Гріш ламаний ціна.

Євген БАНДУРЕНКО.

ЩО ЗА КОМІСІЯ?

У Кіровограді на риночку поміж колгоспними машинами, навантаженими сільськогосподарськими продуктами, ходять хлопці-молодці з мандатами заготувачів. Ходять і вигукують:

— Хто хоче швидко розпродати свій товар, — завертайте до нас. Беремо на комісію!

— Що за комісія, мій боже?! — наскочив раз на цих заготувачів завідувач миськогосподарського відділу Єременко. — Звідки ви?

— З «Міськкоопторгу», Степане Степановичу.

— Але ж призначення «Міськкоопторгу» — брати на комісію продукти не на базарах, а на місці, у колгоспах.

— Ет!.. — усміхнулися заготувачі. — Хоч ви, Степане Степановичу, і завідувач миськогосподарського відділу, а, пробачте, мало розумієтесь на комерції. Ви поговоріть з нашим директором «Міськкоопторгу», з Михайлом Гордійовичем Пашковським — він вам розтлумачить, що й до чого...

Очевидно, Михайло Гордійович розтлумачив, бо вже завідувач миськогосподарського відділу більше не дивують оті заповзяті заготувачі-комісіонери.

Вештаються вони й понині на базарах Кіровограда, нишпорять поміж возами й машинами, прицінюються, б'ють по руках, купують і тут же на місці перепродують по вищій ціні.

— А кому така торгівля потрібна? — цікавляться люди.

Декому потрібна. Хоча б тому ж Михайлу

Гордійовичу Пашковському, директору Кіровоградського «Міськкоопторгу». Та й підлеглим йому заготувачам така торгівля — не на шкоду. Заробітна плата йде, та ще й премію, гляди, тобі підкинуть: тільки за 1954 рік їм 25 тисяч карбованців перепало.

Це, мабуть, за те, що на міському базарі вміло ціни набивали...

Колись у Бурдяківцях (Скала-Подільський район на Тернопільщині) матері лякали неслухняних дітей бабою-ягою, вовком і всякими іншими страхами. Тепер вони лякають їх довідками на зразок тієї, яку недавно видала Бурдяківська сільрада:

«Довідка»

Видана видана Бурдяківською сільською Радою депутатів трудящих гр. Малюга Микола Петрович втім, що М'ЯСО ДІЙСНО З ЙОГО ВЛАСНОЇ СІМ'ї.

Довідка видана для пред'явлення на базар.

Голова сільської Ради — Боднарівський Секретар сільради — Тиліон.

Якого тільки дива не буває, коли рука пише, а голова дрімає!

ГАЙ ГУДЕ...

Чого шумить зелений гай?

Якщо цей гай підпорядкований Есманському лісництву (Червоний район, Сумської області), то шумить він тому, що в ньому, як вітер, бушує лісничий Борис Володимирович Кольбе.

Зустрінеється, скажімо, йому на шляху робітниця Олександра Гнатівна Шуляк. Хоч вона ні в чому не завинила, Борис Володимирович обов'язково нагрімає на неї, авансом, так би мовити. Попадеться йому на очі Ганна Степанівна Кисла — її також ні за що, ні про що вилає. Потім, нахмуривши брови, віддасть наказ: обом негайно відправитись у розпорядження дружини-лісничихи — годувати свиней, носити воду, білити хату...

Поскаржилася лісничиха лісничому на неслухняних конюхів — Василя Давиденка і Гната Фесюка: коней державних доглядають, а корівку, овечок та іншу власність Бориса Володимировича Кольбе доглядати не хочуть. Що було! Що було! Шумів Кольбе — дерева гнулись! А непокірні конюхи все ж таки не стали гнути перед ним спину. Тоді Борис Володимирович звільнив обох, та ще й розпорядився — не виплачувати їм ні копійки з того, що заробили.

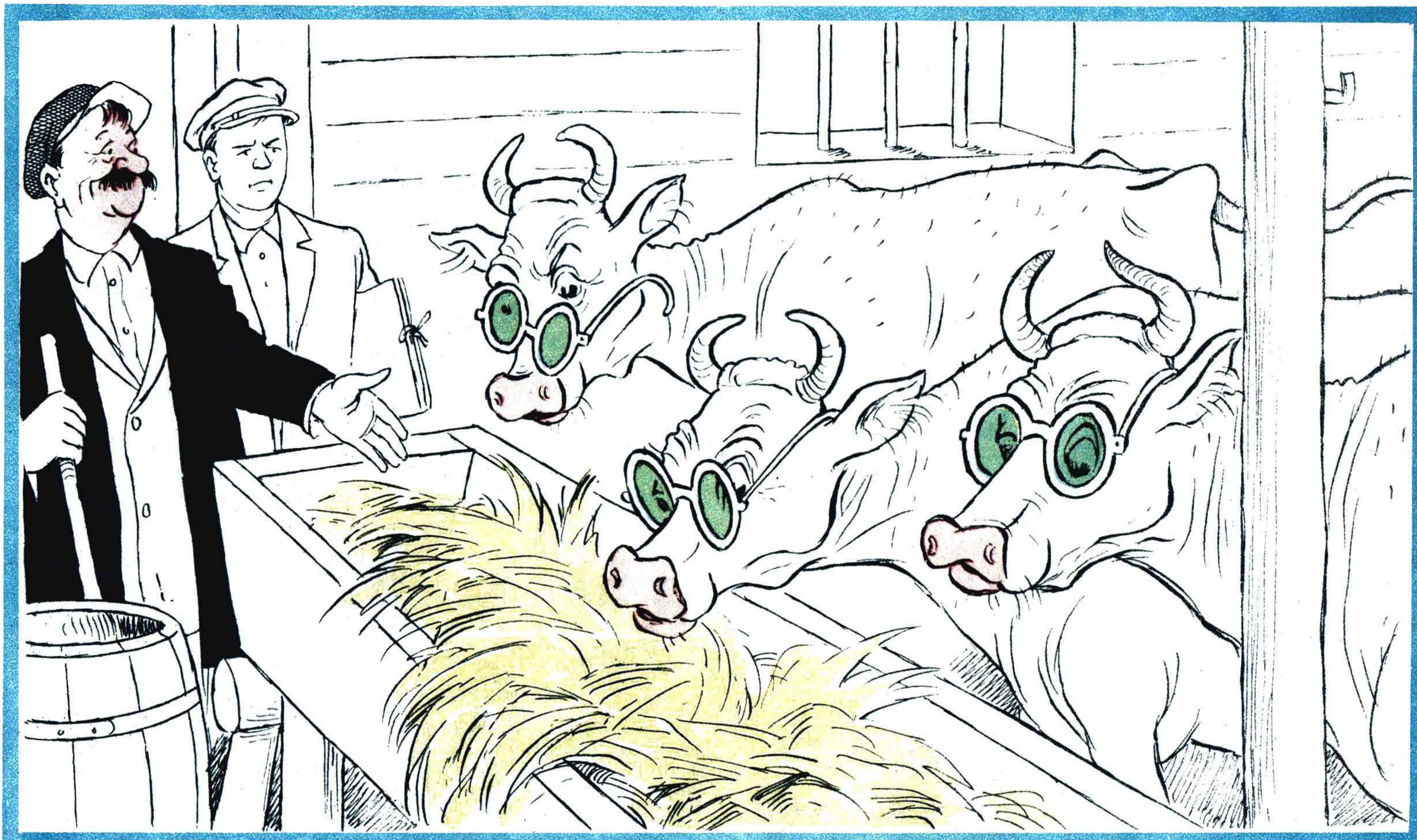
Хай, мовляв, знають!

Отак керує Есманським лісництвом Борис Володимирович Кольбе з дружиною.

Керує — аж гай гуде!

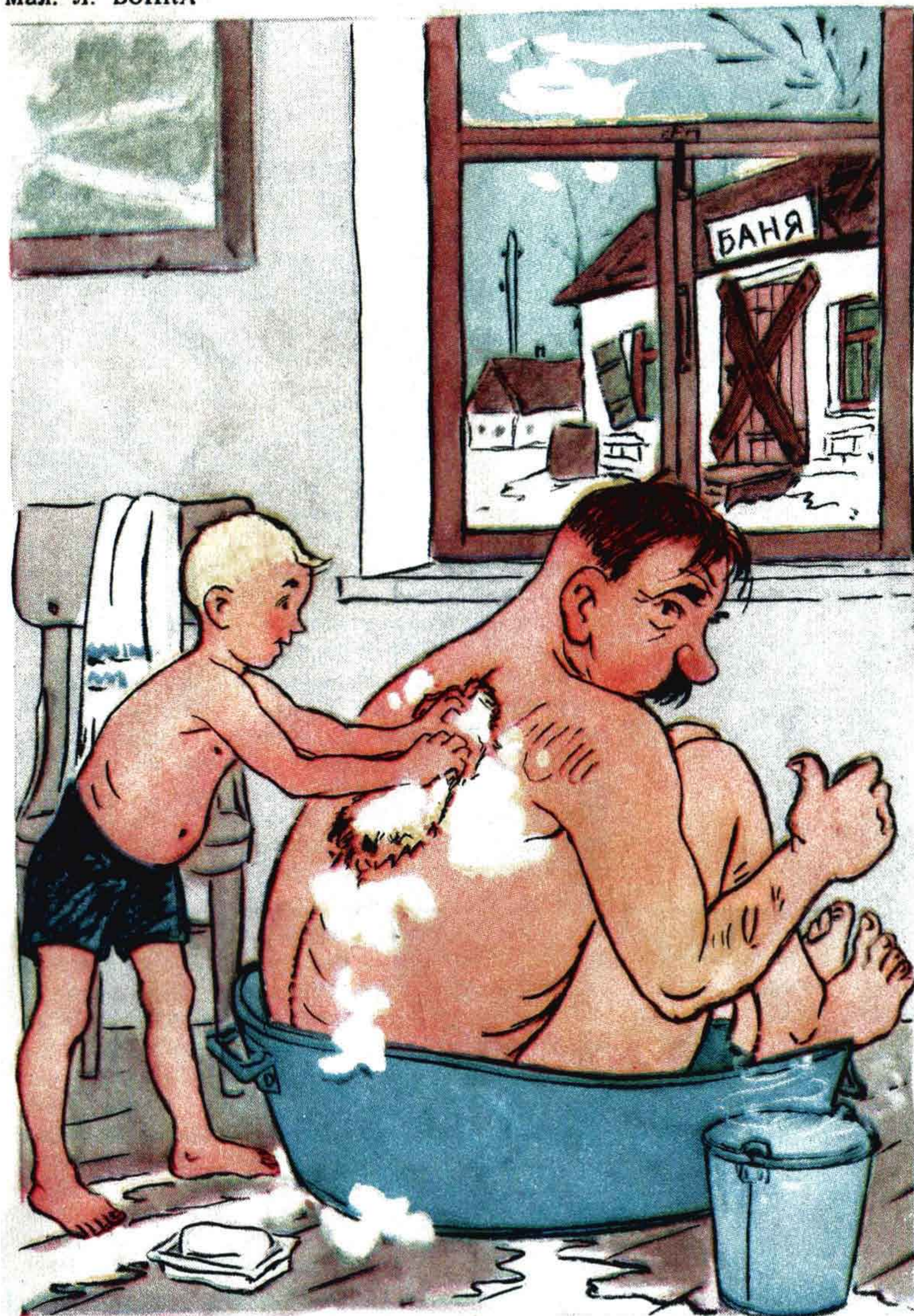
НОВАТОР-ЕКСПЕРИМЕНТАТОР

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

— Навіщо це ви почіпляли коровам зелені окуляри?
— А щоб їм здавалось, що це зелена маса, а не солома.

Мал. Л. БОЙКА

— Тепер, синку, намиль ще шию.
— А мама казали, що тобі вчора на виконкомі вже милили шию за баню.

ЮРИСТА ЗАВЗЯТИЙ

«Юриста завзятий і хапун такий, що з рідного батька злупить». Не думайте, що йдеться про того Возного, за якого Наталка-Полтавка заміж іти не хотіла!

Ні!

Теперішній юриста завзятий живе не під Полтавою, а в Умані. Безпалько його прізвище, коли хочете знати. Петром Гавриловичем величається. Він не зв'язує себе ні трудовою дисципліною, ні посадою, до жодного колективу юристів не належить — діє цілком приватно.

Петро Гаврилович не працює, а робить послуги. Хто на кого скаржиться, хто з ким судиться — Петро Гаврилович тут, як з води вродиться. Іванові пише судовий позов на Петра, а Петрові зустрічний — на Івана. Гроші дере з обох.

Вдаються до послуг юриста завзятого не лише приватні особи, а й Уманський сільськогосподарський інститут, і маслозавод, і м'ясокомбінат, і дров'яний склад.

За минулий рік щедрий маслозавод заплатив юристі завзятому за кілька послуг 4 тисячі карбованців. А м'ясокомбінат — той щедріший — 10 тисяч карбованців віддав.

З

Спочатку усовіщав словесно, а потім уже письмові заборони почав слати.

А завзятому юристі — хоч би що. Він себе почуває в Умані, як риба у воді. Гроші йому платять, на протести міськфінвідділу не зважають. Чого ж йому ще треба?

ДАЛИ МЕДУ!

Торік зв'язківці Літинського району (Вінниччина) достроково виконали план продажу газет і журналів. Дійшла про це чутка у Київ — до відділу розповсюдження й експедирування преси, і там вельми возрадувались успіхові підлеглих. Негайно полетів у Літин папірець, підписаний заступником начальника відділу т. Савченком і начальником сектора роздрібних операцій т. Ловким.

«Просимо Вас, — писалося в ньому, — надіслати нам докладну інформацію про те, якими шляхами й методами Ви досягли дострокового виконання плану... Інформація нам необхідна для випуску бюлетеня про передовиків продажу преси».

Літинський райорганізатор т. Рябов інформацію надіслав, досвідом роботи поділився...

Словом, сумлінну роботу літинців було помічено. І не лише помічено, а й відзначено. Щоправда, «відзначення» вийшло не зовсім звичайним.

Той самий заступник і той же начальник згодом надіслали директиву у Львів. Копію її направили в Літин.

«Начальникові відділу розповсюдження й експедирування преси т. Самохвалову. Копія: райорганізаторові т. Рябову.

Нааявні у вас журнали «Сад і город» і «Бджільництво» (за 52 р.) вишліть райорганізаторові в Літин.

Тов. Рябова просимо організувати активний продаж цих журналів і повідомити нас, чи повністю задоволений попит на зазначені журнали. Якщо попит не задоволений, вишлемо додатково».

Одержав зі Львова райорганізатор Рябов 174 примірники журналу «Бджільництво», переглянув їх — і в голові у нього джмелі загули:

— Торішні й позаторішні! Куди я їх діватиму? Кому продаватиму?

І жде тепер з завмиранням серця райорганізатор.

— А що буде, як київські начальники накажуть зібрати по всій Україні непродані журнали й відправити в Літин?..

Що ж, може бути й таке. Недарма ж в кінці записки написано: «...вишлемо додатково». Мовляв, бери, продавай, небоже, те, що вже ніхто продати не може... Щоб знав, як з нами досвідом ділитися!

Телевізійний центр Перця веде сьогодні передачу з міста Сталіно. У програмі — трансляція з приміщення 55-ої середньої школи, спорудженої чотири роки тому за останнім словом будівельної техніки.

На превеликий жаль, наша телевізійна пересувка не змогла добратися до самої школи, вона застрягла на підступах до неї і веде передачу просто з болота.

Ви бачите, як це болото форсують діти — учні 55-ої школи. Чотири роки вже форсують. І чотири роки чують запевнення керівників викон-

— Ану їх!.. — махнув він рукою на свої обіцянки.

Та діти вірять, що в їхньому місті не всі такі недбайливі господарі, як т. Пилигін, і в надії на краще майбутнє бадьоро просуваються вперед по шляху до науки.

Щасливої вам дороги, діти! Брукованой!

Білоцерківський сільськогосподарський інститут запланував провести науково-дослідну роботу по птахівництву. Для цього досліді йому потрібно 40 десятків яєць від племінних курей.

Написали в інституті листа директорів Березанської птахофабрики з проханням повідомити, яким чином можна одержати племінні яйця. Директор птахофабрики т. Іщенко відповів коротко і чітко: «Для одержання яйця зверніться у главк за нарядом».

Звернулися. І одержали від начальника «Укрголовптахопрому» т. Шульги нову пораду: попросити наряд у Київської облспоживспілки.

Написали листа Київській облспоживспілці. Ждали цілий місяць, але відповіді не одержали. Мусили писати вдруге. На другий лист облспоживспілка відповіла, що треба подаватися вище — до Міністерства торгівлі.

Написали до міністерства. Заступник начальника управління торгівлі продовговими т. Кригель відповів, що дано вказівку «Укоопм'ясоптаху» при Укоопспілці відпустити вищезгадані яйця.

Зраділи в інституті і почали готуватися до проведення запланованого досліді. А підготувавшись, написали отому самому «Укоопм'ясоптаху», щоб вислав наряд на одержання яєць. Замість наряду прибув папірець, підписаний заступником директора «Укоопм'ясоптаху» т. Безуглим. А в тому папірці сказано, що «ми позбавлені можливості»...

Отак закінчилось тримісячне листування. Скільки організацій трудилися, щоб допомогти інституту, і — все марно.

Як тут не скажеш, що така робота виведеного яйця не варта?

В. НАГОРНИЙ,
асистент кафедри с.-г. інституту.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Розкажи, будь ласка, керівникам Харківської облбудторфпромспілки, де знаходиться підпорядкована їм артіль ім. Шевченка. Самі вони, очевидно, цього не знають і знати не хочуть. На всі наші листи і нагадування про те, що артіль міститься на станції Шебелинка, облбудторфпромспілка уваги не звертає і наше вугілля продовжує занаряджати на станцію Балаклія. Звідти нам його доводиться 20 кілометрів возити машинами і гужовим транспортом, витрачаючи на це десятки тисяч карбованців.

Спитай, Перче, у керівників облбудторфпромспілки, чим вони керуються, коли на вугілля занаряджають. Чи не велемудрим прислів'ям: «Як не блудити, аби їздити»?

І. БОРЦОВ,
голова артілі ім. Шевченка.
Балаклійський район,
Харківської області.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Чи знаєш ти, скільки в нас у Станіславі різних майстерень та ателье «індошиву»? І я не знала, аж поки з чоловіком не обійшла їх усіх. Обійшовши пошивочні майстерні та ателье, я переконалася, що в нас у місті їх дуже багато, але замовлення на пошиття звичайної верхньої чоловічої сорочки — ніде не приймають. Чому? А тому, що

керівникам майстерень вигідніше брати шити дорогі речі (так легше план виконується), ніж розмінюватися на такі «дрібниці», як сорочка...

Чи не розвідав би ти, Перче, у голови Станіславської облпромради, в якій сорочці треба народитися чоловікові, щоб від нього у Станіславі прийняли замовлення на пошиття звичайної сорочки?

Ю. МУЛЬЧИНСЬКА,
ст. інспектор облфінвідділу.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

★ У замітці «Не везе» (Перець № 22 за 1954 р.) критикувався Прилуцький мськпромкомбінат, який виробляє погані втулки до возів.

Заступник міністра місцевої і паливної промисловості УРСР т. Олексенко повідомив редакцію, що Чернігівський облмісцевпром вжив конкретних заходів до поліпшення контролю за якістю продукції. Штраф, накладений на комбінат за випуск недоброякісної продукції, віднесено на рахунок бракоробів.

★ Начальник одного з мських відділів Мокіївського управління міліції (Сталінська обл.) Задависьвічка А. М. довгий час ухилявся від сплати грошей за квартиру та комунальні послуги.

Про це писалося в замітці «Персона грата» (№ 24, 1954 р.) Після виступу Перця Задависьвічку з органів міліції увільнено.

★ Про незаконні дії голови колгоспу ім. Шверника (Лебединський район) Довбиша Ф. В. розповідалося в замітці «Фокусник» (Перець № 3).

Як повідомив начальник Сумського обласного управління сільського господарства т. Щербак, — на звітновибірних зборах колгоспників Довбиша Ф. В. з посади голови колгоспу знято. Матеріал про його вчинки передано на розгляд бюро райкому КП України.

★ Перець одержав листа, в якому мешканці с. Бондарівки (Коростенський район на Житомирщині) висловлювали своє незадоволення роботою сільського поштового відділення. Факти, наведені в листі, ствердилися. Начальника поштового відділення с. Бондарівки т. Блощук Є. І. за незадовільне обслуговування населення з роботи знято.

Виконуючий обов'язки голови правління Теофіпольської райспоживспілки т. Ребицький розпорядився продати колгоспові ім. Сталіна — порядком отоварювання — духовий оркестр. А трохи подумавши, він вирішив, що дванадцяти інструментів (в тім числі і двох барабанів), з яких складається оркестр, буде замало і наказав всучити нам ще й нагрузку — десять піонерських барабанів.

Таким чином він укомплектував могутній громовий оркестр, в якому на кожен інструмент припадає по барабану.

Одержали ми цю музику та й питаємо виконуючого обов'язки:

— Що ж далі робити?

— Бити, — каже він. — Бити, щоб аж луна йшла!

І з ним не можна не погодитися.

Справді треба бити, Перче. Нещадно бити наших споживспілчанських керівників, щоб не перетворювали отоварювання на обабанювання!

М. ШЕВЧУК.

Хмельницька область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Дмитро Андрійович Підпригора — людина енергійна. Важко навіть підрахувати, скільки енергії витрачає він, щоб спростувати численні скарги мешканців райцентру Краснопілля. Скаржаться люди на те, що електрогосподарство в районному центрі занедбано, проводка погнила, ізоляції нема.

А Дмитро Андрійович усе це категорично заперечує. І хоч електрогосподарство у райцентрі справді нікуди не годиться, він твердить, що воно — ідеальне. Ці спростовання забирають у Дмитра Андрійовича всю енергію. На виконання основних службових обов'язків, тобто на ремонт, відновлення проводки тощо, у нього вже ні часу, ні енергії не залишається.

І важко, Перче, дуже важко йому без енергії завідувати електрогосподарством.

Г. ЧОРНОУСЬКО,
редактор районної газети.

Сумська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Довго чекали працівники Лисичанської райконтори зв'язку, щоб хтось узв'язав відремонтувати дах над їхніми службовими приміщеннями. Нарешті, таки дочекалися.

За справу взявся сам начальник контори Кромов О. І. Розвідав, що на ремонт даху асигновано 1500 карбованців і негайно пустив їх у діло. Коли всі гроші було витрачено, над працівниками контори зв'язку продовжувало капати.

— Нічого не вдієш! — заспокоїв зв'язківців начальник Кромов. Повів їх до себе на квартиру та й показав новеньку ванну з душею.

Бачите, мовляв, наді мною теж тече.

Он куди, виявляється, начальник контори зв'язку витратив 1500 карбованців! Ванну з душею собі поставив!

Частенько тепер миється Олександр Ілліч.

Жаль тільки, що нікому спину натерти. Може, ти, Перче, за це візьмешся?

В. ОТИНА.

Ворошиловградська область.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво ЦК КПУ «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Тел. 4-73-94, 5-30-31. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 7 (306) (на українському мові).

Підписано до друку 26.ІІ. 1955 р.

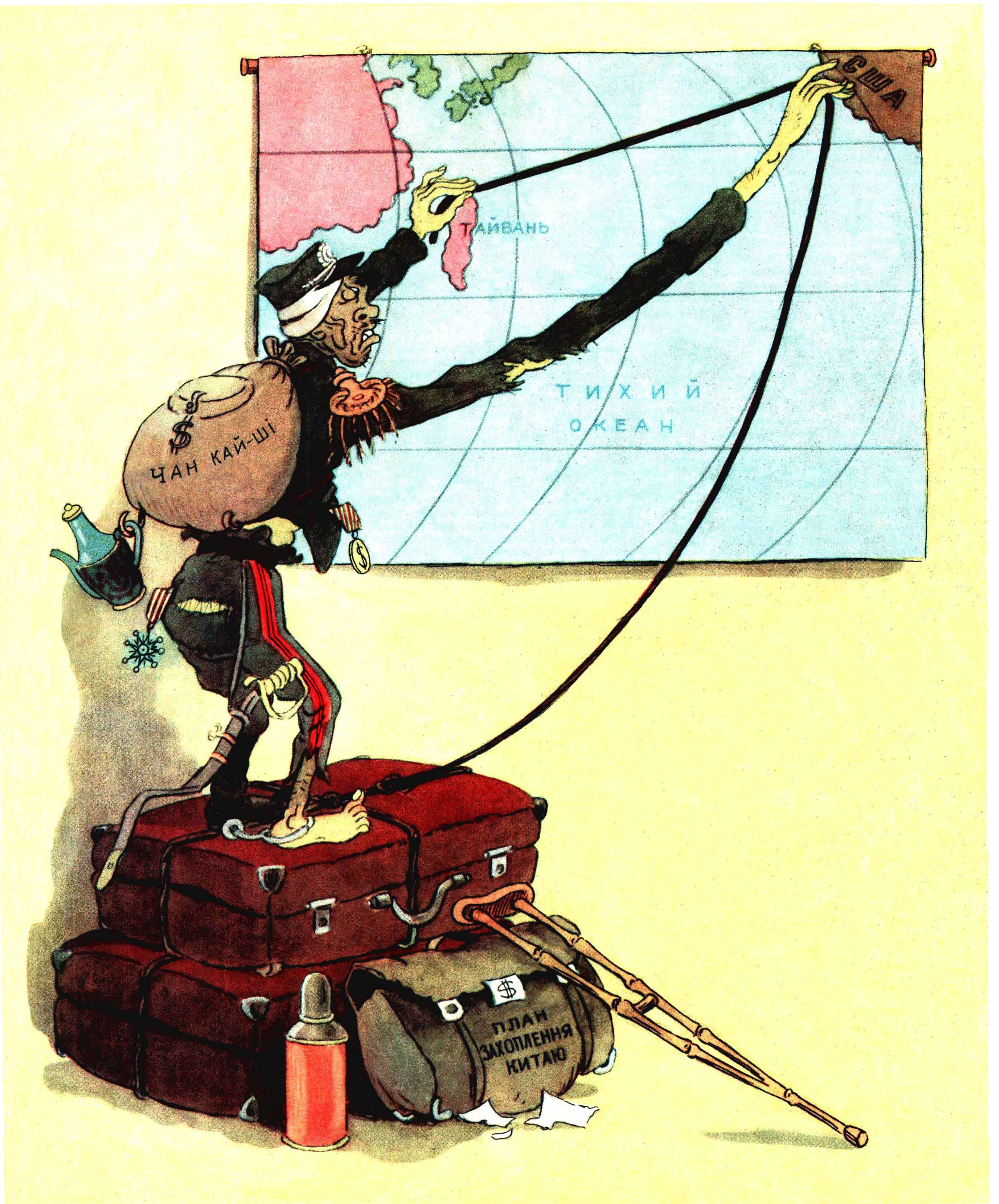
Папір 70×108/16=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 04125.

Друкарня видавництва ЦК КПУ «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 1164. Тираж 125 000 прим.

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества: PEREC-UA

ОСТАННЯ ПРИМІРКА